

Ο καιρός περνά, κλείνω τα δεκαέξι. Ξέρω πια ότι το κορίτσι που επέζησε από το «δυστύχημα» λέγεται Ιρένε, έχει τεχνητό πόδι, αλλά μονόφθαλμη δεν είναι. Βλεπόμεστε τακτικά εδώ και καιρό, εκείνη λέει πως είμαστε ζευγάρι, κι αυτό μου προκαλεί ένα ανησυχητικό αίσθημα πανικού μαζί και ευχαρίστησης. Η σχέση μας είναι κρυφή γιατί τρέμω στη σκέψη του τι θα έλεγε η μαμά αν το μάθαινε. Η Ιρένε ζει με κάτι θείους της, που την ανέλαβαν όταν έμεινε ορφανή και την έχουν σαν παιδί τους. Μου έχει ήδη μιλήσει για το «δυστύχημα» στο οποίο έχασε τους γονείς και τον αδελφό της, αλλά και το αριστερό της πόδι. Λέει πως έπρεπε να της ξαναφτιάξουν το πρόσωπο και πως, όταν ολοκληρωθεί η ανάπτυξή της, θα κάνει μια αισθητική επέμβαση (άλλη μία, έχει κάνει ήδη τέσσερις) που θα μετατρέψει την ουλή στο πρόσωπό της σε μια ανεπαίσθητη γραμμή. Επίσης, θα φτιάξουν λίγο το αριστερό βλέφαρο και το φρύδι. Έχω την αίσθηση πως όλα αυτά μου τα λέει σαν ένα είδος υπόσχεσης, και νιώθω πολύ άσχημα, γι' αυτό της απαντώ πως είναι πολύ όμορφη έτσι όπως είναι και δε χρειάζεται να κάνει το παραμικρό.

Για να μη βρέχω το κρεβάτι, συνεχίζω να γράφω την ιστορία του εγκλήματός μου. Για να είμαι πιο ακριβής, τη γράφω, τη σκίζω, την ξαναγράφω, γιατί όταν γεμίζω ένα τετράδιο το καταστρέφω από τον φόβο ότι θα με ανακαλύψουν, οπότε την ξαναγράφω σε άλλο το οποίο επίσης θα καταστρέψω. Τη γράφω από την αρχή, ξανά και ξανά, σαν να επαναλαμβάνεται κάθε μέρα της ζωής μου. Ωστόσο, κάθε εκδοχή είναι λιγάκι διαφορετική, γιατί μπορεί τα γεγονότα να μην μπορούν να αλλάξουν, αλλάζει όμως ο τρόπος που τα βλέπω στο πέρασμα του χρόνου. Γράφω για να με διαβάσει ο πατέρας μου, όχι ακόμη, όμως.

Αυτές τις μέρες η μητέρα μου κάθε μέρα χρησιμοποιούσε τον όρο *μακάβριο* για να αναφερθεί σε κάποιο συγκεκριμένο θέμα αναφορικά με τον πατέρα μου. Έτσι, μπορώ πλέον να βάλω ένα όνομα σε ένα χαρακτηριστικό της προσωπικότητάς μου. Αν δεν ήμουν μακάβριος, δε θα μπορούσα να γίνω το αγόρι της κοπέλας της οποίας τη ζωή άλλαξα ριζικά. Και με αφετηρία τη συγκεκριμένη λέξη, ακολουθώντας μια φυσική συλλογιστική διαδικασία, φτάνω σε μια άλλη λέξη: *ψυχοπαθής*. Αναρωτιέμαι αν είμαι ψυχοπαθής, από αυτούς που εμφανίζονται πότε πότε στην τηλεόραση και τους οποίους παρατηρώ με μεγάλη προσοχή, προσπαθώντας να ανακαλύψω, μέσα στην ταραχή μου, χαρακτηριστικά τους που να μοιάζουν με τα δικά μου. Όπως και να 'χει, δεν μπορούσα πλέον να σταματήσω να κάνω παρέα με την Ιρένε, με την οποία είμαι «μακάβρια» ερωτευμένος.

Η Ιρένε είναι πολύ θρήσκα. Όλη της η οικογένεια είναι. Στο ιδιωτικό σχολείο των σνομπ όπου πηγαίνει δίνουν μεγάλη σημασία στη θρησκεία. Τα Σάββατα εξομολογούνται και τις Κυριακές πηγαίνουν στη λειτουργία. Δεν μπορεί να καταλάβει την αθεΐα της οικογένειάς μου, την οποία αδυνατώ να της εξηγήσω γιατί δεν πρόκειται για ενεργή αθεΐα. Ο Θεός απλά δεν υπάρχει στη ζωή μας, αυτό είναι όλο. Όταν μαθαίνει ότι δεν είμαι καν βαπτισμένος, ούτε έχω λάβει την Πρώτη Κοινωνία, φρικάρει. Ωστόσο, μέσα στη

φρίκη της νομίζω πως διακρίνω μια υποψία απόλαυσης: η απόλαυση που χαρίζει η δυνατότητα ότι μπορεί να με προσηλυτίσει.

Η θρησκεία την εμποδίζει να διαπράξει «αμαρτωλές πράξεις», γι' αυτό ακόμη δε με έχει αφήσει να τη φιλήσω στο στόμα. Αντίθετα, δεν τη νοιάζει όταν ακουμπώ το ψεύτικο πόδι της. Το κάνω συνήθως στον κινηματογράφο. Κάθομαι στα αριστερά της και, μόλις αρχίσει η ταινία, γλιστρώ το δεξί μου χέρι ως το στρίφωμα της φούστας της και χαϊδεύω ακατάπαυστα το γόνατο και το σημείο εκείνο του μυός που είναι προσθετικό. Όταν ξεπερνώ το ακαθόριστο όριο που χωρίζει το ψεύτικο από το αληθινό πόδι, διώχνει το χέρι μου αποφασιστικά. Αν με συγκλονίζει τόσο το άγγιγμα του τεχνητού ποδιού της, τι θα συμβεί όταν την αγγίξω στ' αλήθεια;

Πάντα επιστρέφω στο σπίτι μέσα στα νεύρα λόγω της σεξουαλικής διέγερσης, σαν χαμένος, και η μητέρα μου με ρωτά από πού έρχομαι. Με φίλους ήμουν, της απαντώ πριν κλειστώ στο δωμάτιό μου ή στο μπάνιο για να αυνανιστώ. Οι φίλοι είναι τέσσερις πέντε συμμαθητές που γνωρίζει και με τους οποίους έχω αρχίσει να καπνίζω τα πρώτα τσιγάρα, τα οποία όμως δεν τα αντέχω πολύ. Όπως δεν αντέχω και το αλκοόλ ή τα τσιγαριλίκια, που δεν έχω άλλη επιλογή από το να καπνίζω μερικές φορές για να δείχνω φυσιολογικός. Δεν είμαι σαν αυτούς, αλλά δεν το έχουν καταλάβει. Η μαμά ναι, η μαμά ξέρει από καιρό ότι δεν είμαι σαν αυτούς και νομίζω πως την εκπλήσσει το ταλέντο μου στην προσποίηση. Είναι φορές που την πιάνω να με κοιτάζει συλλογισμένη, σαν να την παραξενεύω, σαν να είμαι γι' αυτή ένα αίνιγμα. Όταν, όμως, γυρίζω το κεφάλι, αποστρέφει το βλέμμα και κάνει κάποιο κοινότοπο σχόλιο, ας πούμε, αν διάβασα πολύ ή αν συμμαζέψα το δωμάτιό μου. Τρέμει στη σκέψη μιας σοβαρής συζήτησης μαζί μου, μιας συζήτησης που ίσως μας οδηγούσε στο θέμα του «δυστυχήματος».

17

Για ένα διάστημα, μετά το διαζύγιο των γονιών μου, συνέχισα να βλέπω τον πατέρα μου, αν και όχι για πολύ. Κοιμήθηκα ένα δυο Σάββατα στο σπίτι του και πήγαμε μαζί στον κινηματογράφο τρεις ή τέσσερις φορές. Ήταν τέτοια η απόρριψή του, που δεν υπήρχε τρόπος να εδραιώσουμε σταθερή σχέση. Από την άλλη πλευρά, όταν έπαψαν να τον καλούν στην τηλεόραση, πήρε την κάτω βόλτα. Πάχυνε αρκετά σε μικρό χρονικό διάστημα και άφησε γένια, τα οποία, ό,τι ρούχα κι αν φορούσε, τον έκαναν να μοιάζει με άπορο. Όσο πιο πεσμένος ένιωθε τόσο περισσότερο με μισούσε, και μέσα μου απέκρουα αυτό το μίσος με την ιδέα ότι μια μέρα, αν συνέχιζα να γράφω, δε θα είχε άλλη επιλογή από το να με διαβάσει. Φανταζόμουν τον πατέρα μου να διαβάζει βιβλίο μου, και, κυρίως, ένα βιβλίο στο οποίο θα περιέγραφα το «δυστύχημα» και τα ηθικά διδάγματα γύρω από αυτό, και ένιωθα την ίδια γαλήνη που μου χάριζε η

ι δ έ α τ η ς α υ τ ο κ τ ο ν ί α ς .

Γι' αυτό, όταν τον κυριέυσε η κατάθλιψη μετά το κόψιμο της εκπομπής για τα βιβλία, πέρασε η τρομακτική σκέψη από το μυαλό μου ότι ίσως σταματούσε να διαβάζει, όπως συνέβη με τη μητέρα μου. Στη φαντασία μου, δεν υπήρχε ανάμεσά μας άλλος δεσμός παρά αυτός που ενώνει συγγραφέα και αναγνώστη (αυτός που βρέχει τα σεντόνια με αυτόν που στρώνει το κρεβάτι). Έτσι, λοιπόν, αν σταματούσε να διαβάζει ή αν εγώ σταματούσα να γράφω, ο εν λόγω δεσμός θα έσπαγε, κι αυτό μου προκαλούσε, κατά παράλογο τρόπο, ασύλληπτο άγχος. Ευτυχώς, μια παρέα συναδέλφων και φίλων του από τη σχολή τον προέτρεψε να δώσει

εξετάσεις για καθηγητής, οπότε ξυρίστηκε και αδυνάτισε. Αν και δεν επανήλθε ποτέ στο κανονικό του βάρος, έγινε λίγο όπως ήταν πριν, δηλαδή, όπως ήταν τότε που «έβγαινε στην τηλεόραση». Αυτό το λέω γιατί στο λύκειο, όταν άρχισα τα μαθήματα, κάποιοι καθηγητές με ρωτούσαν αν ήμουν γιος αυτού που «έβγαινε στην τηλεόραση», λες και το γεγονός και μόνο ότι εμφανιζόταν στην τηλεόραση, άσχετα αν υποδυόταν τον κλόουν ή αν ήταν χειρουργός, ήταν επάγγελμα. Πήρε βαριά το γεγονός ότι σταμάτησε να βγαίνει στην τηλεόραση, ωστόσο, η απόκτηση έδρας στη σχολή κάπως τον αποζημίωσε. Επίσης, τον βοήθησαν αρκετά κάποια «εργαστήρια ανάγνωσης» τα οποία οργάνωνε στο σπίτι του τότε και τα οποία παρακολουθούσαν, εκτός από τους αριστούχους μαθητές του, και ορισμένοι συγγραφείς που είχαν ζημιωθεί από την κατάργηση της τηλεοπτικής εκπομπής για τα βιβλία. Είχε εμμονή με την ιδέα του να έχει ακολούθους.

18

Δεν είμαι αναγνώστης, με την αυστηρή έννοια του όρου, γι' αυτό και δε γνωρίζω τι ακριβώς σημαίνει διαβάζω ή ποιες συνέπειες έχει το να μη διαβάζει κανείς. Ξέρω, ωστόσο, ότι στη μητέρα μου, όσο περνούσε ο καιρός, έκανε καλό το ότι έπαψε να διαβάζει. Αφού πέρασε η περίοδος του πένθους μετά το διαζύγιο, επέστρεψε στη ζωή πιο δυναμική από ποτέ. Σχεδόν από τη μια μέρα στην άλλη, στο σπίτι ακούστηκε πάλι μουσική, κυρίως ποπ, τραγούδια της μόδας, της μόδας εκείνης της εποχής. Και η μητέρα μου έγινε πάλι νέα, μου θύμιζε την όμορφη γυναίκα που ερχόταν να με πάρει από το σχολείο όταν ήμουν τόσο da μικρούλης και που τα μεγαλύτερα παιδιά χάζευαν με τρόπο που μου προκαλούσε αμηχανία και ταραχή. Οι δίσκοι είχαν πια για εκείνη τη σημασία που είχαν κάποτε τα βιβλία, και διαισθάνθηκα πως ο κόσμος των βιβλίων, σε σύγκριση με τον κόσμο των δίσκων, έκρυβε κάτι βαθύτατα δυσοίωνο, βαθύτατα υποχθόνιο, αόριστα ακαδημαϊκό, διαβολικά συγκαλυμμένο. Είχα ανάγκη, όμως, να συνδεθώ με τον κόσμο αυτό, έστω και με την ιδιότητα του συγγραφέα.

Η μητέρα μου έγινε άλλος άνθρωπος, δεν ξέρω αν επέστρεψε σε αυτό που ήταν πριν ή σε κάτι εντελώς καινούργιο, μπορεί σε έναν συνδυασμό και των δύο. Μάντεψα αμέσως ότι είχε αρχίσει να βγαίνει με έναν συνάδελφό της, που δεν άργησε πολύ να περνά κάποιες νύχτες στο σπίτι μας. Έτσι, εγώ μπήκα σε δεύτερη μοίρα. Επειδή συνέχισα να διαβάζω τη σκέψη της (αντιθέτως, εκείνη απώλεσε την ικανότητα να διαβάζει τη δική μου), κατάλαβα πως, από τη στιγμή που δεν είχα εξελιχθεί σε ψυχοπαθή, την είχα απογοητεύσει (με την καλή έννοια). Τελικά αποδείχτηκε πως ήμουν ένα παιδί φυσιολογικό, με τις αρετές και τα ελαττώματα κάθε φυσιολογικού παιδιού της ηλικίας μου. Στην αρχή, η «απογοήτευση» την μπέρδεψε κάπως, ύστερα όμως συνήθισε και ένωσε ανακούφιση. Ο γιος της δεν ήταν ψυχασθενής, δεν είχε διαπράξει κάποιο έγκλημα (με τη θέλησή του ή χωρίς), μόνο στη φαντασία της ήμουν ο δράστης του «δυστυχήματος» που κατέστρεψε τόσες ζωές. Κρίνοντας τη μητρική της διορατικότητα, έψεξε τον εαυτό της που είχε φανταστεί ότι το παιδί της μπορούσε να πετάξει μια γυάλινη μπίλια στα αυτοκίνητα. Αυτό που δηλητηρίαζε την ύπαρξή της, και ίσως είχε διαλύσει τον γάμο της, δεν είχε συμβεί ποτέ.